

Hermed får menighedsrådet mulighed for at støtte den organisation, der har aktiviteter rettet mod kirkelig betjening i form af fx gudstjenester og kirkelige handlinger for folkekirkemedlemmer, som opholder sig i udlandet. Det forudsættes ved forslaget, at menighedsrådene kun vil kunne yde støtte til DSUK, så længe foreningen har det nuværende formål.

DSUK er en forening, men udøver sin virksomhed i tilslutning til folkekirken og finansieres af statslige og private midler samt efter forslaget tillige folkekirkelige midler.

DSUK har en særlig tilknytning til folkekirken blandt andet gennem den siden 1896 eksisterende ordning med stadfæstelse af sømandspræster.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.

Til nr. 3

Med bestemmelsen sker der en ændring af de gældende regler sådan, at kirkernes kapitaler fremover fuldt ud forrentes til fordel for kapitalejeren. Dette indebærer, at nettoforrentningen af disse kapitaler tilfalder kirken og indtægtsføres i kirkekassen.

Da den gamle kirkeskat »tiende« i begyndelsen af forrige århundrede blev afløst, fik kirkerne udbetalt en kompensation i form af tiendebankobligationer med pålydende rente 4 pct. p.a. En forrentning på 4 pct. blev dengang opfattet som en normal forrentning. Det var hensigten, at afkastet af obligationerne og de kapitaler, som ville opstå i takt med obligationernes indfrielse, sammen med forskellige indtægter skulle kunne dække kirkernes og præsteembedernes løbende udgifter. Denne forventning holdt som følge af udviklingen i samfundet ikke stik. Derimod indledte man en praksis med at genudlåne kirkernes og præsteembedernes kapitaler til kirker og præsteembeder, der i enkelte år havde ekstraordinære udgifter. Porteføljen af udlånsmidler steg, efterhånden som tiendebankobligationerne blev indfriet, ligesom lånepuljen siden er blevet forøget med indbetaling af gravstedskapitaler og salgssummer fra salg af jord m.v. 97 pct. af kirkekapitalerne udgøres i dag af gravstedskapitaler og modsvares dermed af en udgiftsforpligtelse for kirkekasserne til gravstedsvedligeholdelse.

Da forvaltningsordningen gik ud på, at kirkerne skulle have 4 pct. p.a. i rente af indestående kapitaler, og da ingen skulle tjene på ordningen, blev renten, som låntageren skulle indbetale, også fastsat til 4 pct. p.a. Denne politik med ens rentesatser for ind- og udlån har været gældende siden.

Kirkernes kapitaler har således hidtil været forrentet med 4 pct. til fordel for kapitalejeren, mens det

overskydende renteprovenu er tilfaldet fællesfonden. Dette har medvirket til at skabe usikkerhed om fællesfondens økonomi, idet der har været betydelig usikkerhed omkring budgetteringen af fællesfondens finansielle indtægter.

Forslaget ændrer ikke ved muligheden for at optage lån i de kirke- og præsteembedekapitaler, der bestyres af stiftsøvrighederne.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.3.

Til nr. 4

Præsteembedekapitalerne danner grundstammen i præsteembedernes formuemidler, og afkastet af disse har hidtil skullet tjene til dækning af udgifterne til præsteløn. Midlerne er derfor altid blevet forrentet fuldt ud til fordel for fællesfonden, men er i øvrigt i en årrække indgået i fællesfondens generelle indtægter og har ikke været særskilt øremærket til præsteløn.

Forrentningen til fordel for fællesfonden har den konsekvens, at mens en forpagtningsindtægt fra præstegårdsjord tilgår kirke- og præstegårdskassen, så tilgår den renteindtægt, som opstår efter salg af præstegårdsjorden, i dag fællesfonden. Den eksisterende mulighed, jf. § 4, stk. 2, i bekendtgørelse om bestyrelse af kirkernes og præsteembedernes kapitaler, for at forbruge nye salgssummer til anlægsprojekter skaber en uhenigtsmæssig tidsmæssig sammenhæng mellem beslutninger om salg og anlægsbeslutninger.

Med dette lovforslag foretages der en ændring af de gældende regler, sådan at præsteembedernes kapitaler fremover forrentes til fordel for præstegårdskassen. Herved bortfalder den nuværende forskel mellem afkast fra præstegårdsjord og afkast fra salgssprovenuer. Det er hensigten, at eksisterende muligheder for brug af nye salgssummer opretholdes, men med ændringen vil der ikke som hidtil være et særligt incitament til at forbruge hele provenuet fra et salg.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.3.

Til nr. 5

Med bestemmelsen præciseres det, at fællesfonden er folkekirkens fælleskasse. Samtidig understreges det, at fællesfonden bestyres af stiftsøvrighederne efter de bestemmelser, som kirkeministeren har fastsat og under ansvar over for kirkeministeren. Dette indebærer, at stiftsøvrighederne alene har en adgang til at forvalte fællesfondens midler i henhold til de generelle regler, kirkeministeren har fastsat herom, og i overensstemmelse med de budgetudmeldinger og bevillinger, som stiftsøvrigheden modtager fra Kirkeministeriet. Stiftsøvrigheden har således ikke en selvstændig